

eller i det hele tatt hvem som skyldte hva.

Enden ble at frøken Nielsen gikk i banken og tok ut fem hundre kroner av sine egne penger, og dermed var situasjonen reddet for denne gangen, men ikke mindre floket for det.

- Du fører vel nøyaktig regnskap for alt sammen? sa Heinemann. Så tar vi et ordentlig oppgjør i slutten av måneden.

Av og til når Heinemann kom på besøk, var det noe uvirkelig over ham. Han var som steget ut av et brunlig portrett i oval ramme. Han hadde liksom det uttrykket man kan se på portretter av fedre og verdige onkler, der han satt i sine mørke, gammeldagse klær, lignet han nettopp en slik far eller onkel fra landet eller en annen tid som var kommet for å se til at etterslekten skikket seg vel. Han satt ved vinduet og kastet en mørk skygge inn i rommet, han satt gravitetisk og urørlig med skrevende ben og den ene hånden på kneet, og slik han satt, trakk buksebenet seg opp

nedentil og avslørte et eiendommelig fottøy, nærmest en slags støvler av den sorten som ennå brukes av gamle menn, høye sko med snøring til over anklene. Mandt kunne huske leggene hans, hvite og hårløse med skinnebenet springende frem som en skarp, noe knudret egg – de stakk nakne opp av støvlene fordi han ikke brukte strømper eller de var ikke lange nok til å nå opp over støvlekanten.

Den trykkende stemningen hans nærvær skapte, lettelsen når han endelig gikk – Mandt følte det som noe fysisk, noe helt håndgripelig og kvellende. Frøken Nielsen hadde det på samme måten, etter hva han kunne se, hun ble taus og bleknebbet og liksom aldri ferdig med å stille og gnikke og polere.

Men så en dag fikk de overraskende besøk av en annen Heinemann, en Heinemann uten frakk og uten hatt og uten fademordere, men med pyjamasen under jakken og vesten. Det var lenge

stille bak den lukkede døren, og da det endelig kom en lyd, var det ikke den velkjente av klingende mynt, men en cellotone, noe rusten og prøvende til å begynne med – så kom det:

- Che faró senza Eu-ridi-i-ce

Da de kom ut, satt han med instrumentet mellom knærne og med store tårer trillende nedover kinnene. Men han gråt ikke. Buen danset over strengen:

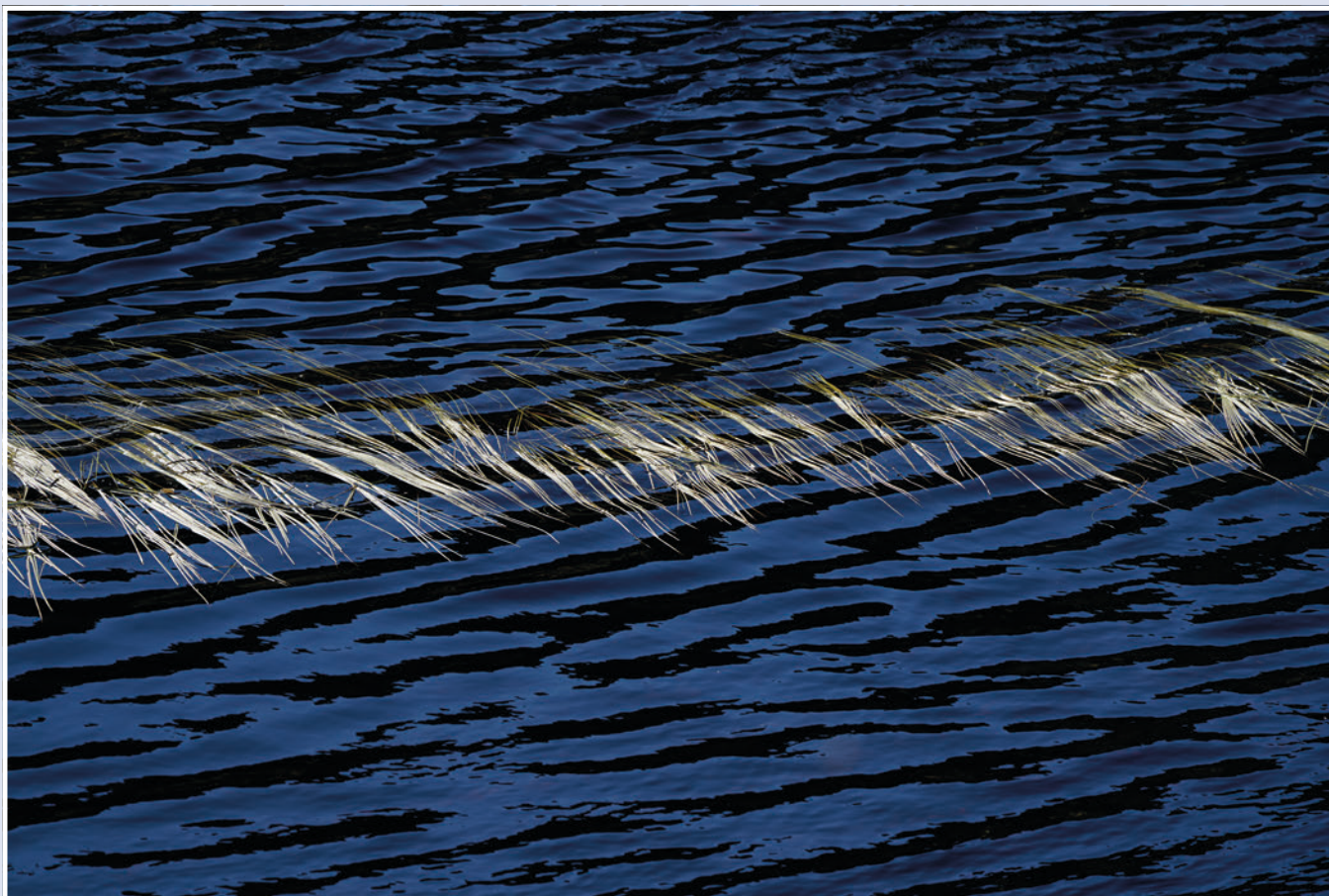
Hvem er redd for den stygge ulv, brumm-brumm-brumm, stygge ulv!

- Høhø, har du hørt den siste schläger? Das ist ein Totenschläger, jawohl!

Han tok en dyp tone på celloen, så en dypere, og en til og enda en – luften dirret.

- Høhøhø, sa Heinemann.

Han satte instrumentet vekk, det var bare en brukbar streng på det, men det var ingen hindring – ikke for Heinemann, for en virtuos som han. Nå ville han ha te.

Gress og vann.

Foto: Niklas Angelus.